

«Μακεδονία»

Άγνοια των γεγονότων, αδιαφορία, εφησυχασμός, επανάπαυση, απάθεια, αδράνεια, ενδοτικότητα: Κύρια αιτία άμεσου κινδύνου διασφάλισης της εθνικής επικράτειας

Γράφει ο: Ν. Α. Μωραΐτης

Η πιο σημαντική μέριμνα του κράτους είναι η διατήρηση της ανεξαρτησίας της επικράτειας. Η ιστορία των διεθνών σχέσεων είναι γεμάτη με πολέμους της εδαφικής επέκτασης, και ακόμη και εκείνοι οι πολύ αδύνατοι ή αδιάφοροι για επέκταση υπερασπίζονται σθεναρά το εδαφικό τους καθεστώς. Αυτό ισχύει ιδιαίτερα για την επικράτεια, η οποία καθορίζει ένα κράτος ως κυρίαρχο που αυτές οι οριοθετημένες περιοχές καθορίζουν τη φυσική ύπαρξή του. Ένα κράτος που δεν λειτουργεί ορθολογιστικά νοείται, συνήθως, ως ένα κράτος που βρίσκεται σε κίνδυνο η επιβίωσή του, η ασφάλειά του και η ακεραιότητα της Επικράτειάς του.

Το φαινόμενο αυτό συνδέεται άμεσα με το ότι στο διεθνές σύστημα δεν υπάρχει μια υπερκρατική ρυθμιστική εξουσία (μια διεθνής κυβέρνηση) που να ρυθμίζει τις απειλές, τη σταθερότητα και τα κίνητρα συμπεριφοράς των κρατών. “Οι σχέσεις των κρατών μεταξύ τους είναι σχέσεις ισχύος, διατήρηση του status quo και ανακύπτουν προβλήματα συμφέροντος”.

Αυτό έχει ως αποτέλεσμα, το κάθε κράτος να βρίσκεται σε κίνδυνο από άλλα κράτη, διότι το “άναρχο διεθνές σύστημα” δεν εγγυάται την ασφάλειά του ή ακόμα και την ύπαρξή του. Δηλαδή, δεν υπάρχει υπερκρατικός θεσμός για την προστασία των κρατών. Το διεθνές σύστημα είναι μια δομή που απαιτεί τα κράτη να μεριμνήσουν για την ασφάλειά τους από μόνα τους. Η λειτουργία αυτού του κρατικοκεντρικού διεθνούς συστήματος δίνει τη μόνη επιλογή στα κράτη: την αυτοβοήθεια, την αυτοσυντήρηση και την επιβίωση, που με τη σειρά τους θα οδηγούν σε μια ισορροπία ισχύος.

Συνεπώς, το «παιχνίδι» των διεθνών σχέσεων είναι δομημένο έτσι, ώστε να “ανταμείβει κάποιου είδους συμπεριφοράς και να τιμωρεί τους άλλους”. Εκείνοι που επιδιώκουν να εξασφαλίσουν την επιβίωσή τους, το «status quo», ανεβαίνουν στην κορυφή και έτσι ανταμείβονται. Αυτοί που δεν ανεβαίνουν τιμωρούνται από το σύστημα και βυθίζονται στον πυθμένα ή μπορεί ακόμη και να εξαφανιστούν. Σύμφωνα με αυτή την ανάλυση του κρατοκεντρικού συστήματος, παρατηρείται η συμπεριφορά της Τουρκίας να επιδιώκει μέσω παραβιάσεων του ελληνικού εναερίου και θαλασσιού χώρου να διευρύνει την ισχύ της και να προσπαθεί να αλλάξει το status quo εις βάρος τους ελληνικού Αιγαίου. Σε αντίθεση, οι Έλληνες πολιτικοί που δεν βλέπουν ότι οι σχέσεις μεταξύ Ελλάδας και Τουρκίας είναι σχέσεις ισχύος, θέτουν σε άμεσο κίνδυνο τη διασφάλιση της εθνικής μας επικράτειας με το να αποδέχονται και να υποχωρούν.

Με βάση την παρούσα ανάλυση, στο άναρχο διεθνές και περιφερειακό περιβάλλον παρατηρείται ότι οι Έλληνες διαχειριζόμενοι την εξωτερική μας πολιτική είναι κατά βάση στρεβλά ενημερωμένοι, δεν έχουν ακριβή γνώση των λειτουργιών του διεθνούς συστήματος, της στρατηγικής θεωρίας της

διεθνούς πολιτικής και των κινήτρων των στρατηγικών και απειλών των άλλων χωρών. Αδυνατούν να κατανοήσουν ότι τα κίνητρα των αποφάσεων μεταξύ κρατών είναι μόνον για τη διατήρηση των συμφερόντων τους.

Κατά συνέπεια, αφενός η ελλειμματική κατανόηση του κρατοκεντρικού συστήματος και αφετέρου ότι τα κράτη αγωνίζονται για το συμφέρον τους μέσω της διεύρυνσης της ισχύος τους έχουν ως αποτέλεσμα την αναξιοπιστία των Ελλήνων πολιτικών, που σχηματίζεται σε αναξιοπιστία του κράτους, που αδυνατεί τη διαπραγματευτική θέση της Ελλάδας. Και το βλέπουμε αυτό που το “επιβεβαιώνει η διεθνή πρακτική” ότι η Ελλάδα ως “αδύναμη υποχωρεί και συμβιβάζεται.” Αυτό είναι το αποτέλεσμα ανυπαρξίας χάραξης σχεδιασμού εθνικής στρατηγικής που να διασφαλίζει το εθνικό συμφέρον, την υπεράσπιση της εθνικής επικράτειας, γιατί το πολιτικό σύστημα δεν λειτουργεί με όρους εθνικού συμφέροντος.

Σύμφωνα με τα παραπάνω, γίνεται φανερό ότι, επειδή το ελληνικό πολιτικό σύστημα δεν λειτουργεί με όρους εθνικού συμφέροντος, οι Έλληνες πολιτικοί αποδέχονται τα πάντα και υποχωρούν σε βάρος της εθνικής ανεξαρτησίας. Συγκεκριμένα, υποχωρούν και συμβιβάζονται στις παραβιάσεις του ελληνικού θαλάσσιου και εναέριου χώρου στο Αιγαίο από την Τουρκία, επίσης στο θέμα της ΑΟΖ, επιπλέον στο πρόβλημα της Θράκης που κινδυνεύουν τα κυριαρχικά μας δικαιώματα, επιπρόσθετα στην αδυναμία της ισχύος της χώρας, με το άνοιγμα των συνόρων που με την λαθρομεταναστευτική εισβολή χάθηκε η ισχύς και η αξιοπιστία της Ελλάδας. Εκτός απ’ αυτό, στο κυπριακό, πέρα από αυτό στο προσφυγικό-μεταναστευτικό ζήτημα και παράλληλα ο τραγικός εφησυχασμός και αδιαφορία της ελληνικής πολιτικής για το Μακεδονικό, που θα οδηγήσει σε οδυνηρό αιφνιδιασμό τον ελληνικό λαό.

Στο άρθρο αυτό θα επισημανθεί μόνο το πρόβλημα του επίμαχου ζητήματος ένταξης των Σκοπίων στο ΝΑΤΟ με την σύνθετη ονομασία “Μακεδονία”, που θα επιφέρει μελλοντικές εδαφικές διεκδικήσεις εις βάρος της Ελλάδος.

Είναι φανερό ότι, η Ελληνική πολιτική, δεν “υποχωρεί μόνο όσο της επιτρέπει η αδυναμία της”, αλλά συμβιβάζεται και είναι ενδοτική στις εξωτερικές πιέσεις. Αναντίρρητα, ανυπολόγιστες θα είναι οι επιπτώσεις μιας ενδοτικής πολιτικής στη σύνθετη ονομασία αυτού του σλαβικού μορφώματος, που λέγονται Σκόπια, ενός ψευδεπίγραφου έθνους, παραχαράκτες της Μακεδονίας, που μέχρι και σήμερα διατηρεί όλα τα στοιχεία του αλυτρωτισμού και των διεκδικήσεων. Αυτό το ψευτοκρατίδιο που κατασκευάστηκε στη πρώην Γιουγκοσλαβία, μετά τον πόλεμο για πολιτικούς λόγους, μεριμνεί για το εδαφικό του καθεστώ, για την ασφάλειά του και για την επιβίωσή του, επιβουλεύόμενο το ιερό όνομα της ελληνικής Μακεδονίας και τα ζωτικά Εθνικά συμφέροντα της Ελλάδας. Σε ένα αναρχικό διεθνές σύστημα, όπου τα θεσμικά όργανα για την ειρηνική επίλυση των συγκρούσεων είναι υποτυπώδη, στην καλύτερη περίπτωση, και όπου τα έθνη συχνά μόνα τους προστατεύουν την ασφάλειά τους και την ανεξαρτησία τους, θα δοθούν στα Σκόπια, προτάσεις και δυνατότητες να επεμβαίνουν στα εσωτερικά άλλων χωρών υπό το πρόσχημα προστασίας των δήθεν μειονοτήτων για να προβληθούν εδαφικές διεκδικήσεις. Δεν πρέπει να ξεχνάμε ορισμένα γεγονότα του Β΄ Παγκοσμίου

Πολέμου, όπως η πρόταση παραχωρήσεως της Ελληνικής Μακεδονίας στη τότε Γιουγκοσλαβία ως αντάλλαγμα για την προσχώρησή της στον Άξονα.

Εύκολα, λοιπόν, οδηγούμαστε στο συμπέρασμα ότι με την ανακατανομή ισχύος στα Βαλκάνια, πιέζοντας την Ελλάδα να ενδώσει στη σύνθετη ονομασία, οι Ηνωμένες Πολιτείες θα εξασφαλίσουν γεωπολιτικά ωφελήματα με την ένταξη των Σκοπίων στο ΝΑΤΟ. Αυτή η ένταξη θα παρουσιάσει μια νέα ανισορροπία και ισορροπία ισχύος στη περιοχή. Οπωσδήποτε, η ανακατανομή ισχύος θα θέσει ανοιχτά και απειλητικά πλέον σε δοκιμασία την εθνική ασφάλεια της Ελλάδας, κάτι που ανησυχεί σε μεγάλο βαθμό τον παγκόσμιο Ελληνισμό. Πιο συγκεκριμένα, τα συμφέροντα των ΗΠΑ και του ΝΑΤΟ είναι το κύριο κίνητρο που θα πιέσουν για μια ενδοτική ελληνική πολιτική περί ονομασίας.

Το τι υπαινίσσεται η πολιτική των Ηνωμένων Πολιτειών φάνηκε από το 2004, όταν το Αμερικανικό υπουργείο Άμυνας κυκλοφόρησε χάρτη εμφανίζοντας την ελληνική Μακεδονία ως “κατεχομένη”. Και ήρθε να συμπληρώσει η κυκλοφορία ενός πολυσέλιδου εγχειριδίου το 1999 για τον ίδιο σκοπό.

Σήμερα, οι ΗΠΑ, το ΝΑΤΟ και χώρες της Ευρώπης πιέζουν την Ελλάδα να ενδώσει στην ονομασία, ώστε τα Σκόπια να ενταχθούν στο ΝΑΤΟ μέσα στο 2018. Επίσημες πληροφορίες αναφέρουν ότι “ίσως γίνει αλλαγή στην ονομασία χωρίς να αναφέρεται το όνομα “Μακεδονία”. Το στρατήγημα αυτό είναι “μια παγίδα για να υπογράψει η Ελλάδα. “ Η ελληνική συνυπογραφή θα είναι μια ενδοτική πολιτική που θα αποτελεί εθνικό έγκλημα. Και αυτή η αναγνώριση της συνταγματικής ονομασίας υπαινίσσεται επεκτατισμό με υποστήριξη μεγάλων δυνάμεων.

Εάν η Ελλάδα δεν αντιμετωπίσει την ευρωατλαντική πορεία των Σκοπίων πιέζοντας για τη συνταγματική της αναθεώρηση και αναθεώρηση στην υπ’ αριθμόν 317/93 απόφαση του συμβουλίου Ασφαλείας, με την οποία οι ΗΠΑ αναγνώρισαν τα Σκόπια ως «Δημοκρατία της Μακεδονία», τότε η ελληνική πολιτική θα είναι ενδοτική. Την επομένη της ένταξής τους στο ΝΑΤΟ τα Σκόπια θα αναγνωρίζονται με το συνταγματικό τους όνομα και θα το χρησιμοποιούν στις διμερείς του σχέσεις με τις χώρες που ήδη την έχουν αποδεχτεί ως «Μακεδονία».

Οι λόγοι που οδηγούν τα Σκόπια προς στη συνδιαλλαγή αυτή είναι πολλοί και σοβαροί. Αφορούν πρωτίστως την οριοθέτηση της περιοχής που θα καθορίζει το φυσικό τους μόρφωμα ως κράτος, την ασφάλειά τους και την επιβίωσή τους μπροστά στον κυκεώνα των διεθνών εξελίξεων που αναμένονται στην περιοχή.

Γι αυτό, επιτακτική προβάλλει η ανάγκη της άμεσης δραστηριοποίησης της ελληνικής πολιτικής να αποφασίσει από μια “θέση ισχύος” που να κατοχυρώνει την εδαφική μας επικράτεια, την εθνική μας ανεξαρτησία, το εθνικό μας συμφέρον και την επιβίωσή μας ως έθνος.

Από όλα τα παραπάνω γίνεται φανερό ότι συντρέχουν εθνικοί λόγοι που πρέπει οι αποφάσεις να λαμβάνουν υπόψη του εντολέα λαού για τις αποφάσεις της κάθε εντολοδόχου διακυβέρνησης για τα εθνικά μας θέματα, διότι οδηγούμαστε σε αδιέξοδο. Ο Ελληνικός λαός χωρίς καμιά συμμετοχή στην πολιτική διαδικασία των αποφάσεων για τα εθνικά μας θέματα δέχεται καθημερινά κομματικές και ιδεολογικές παραπληροφορήσεις, που θα τον οδηγήσουν σε οδυνηρό αιφνιδιασμό. Ο λαός απαιτείται

να ξεφύγει από τον εφησυχασμό, από την άγνοια των γεγονότων και να πάρει αποφάσεις για να σωθεί η πατρίδα. Όσο ποτέ η εθνική μας ανεξαρτησία είναι συνώνυμη της συλλογικής επιβιώσής μας. Εάν δεν λειτουργήσει το συλλογικό ένστικτο της επιβίωσης/αυτοσυντήρησης, θα αιφνιδιαστούμε από τις εξελίξεις στα Βαλκάνια, και στην υπόλοιπη περιοχή. Όταν ξυπνήσουμε από τον βαθύ ύπνο το τίμημα θα είναι μοιραίο.

Συμπερασματικά, έχει καταστεί σαφές ότι στο διεθνές και περιφερειακό περιβάλλον, απαραίτητη προϋπόθεση για τη διασφάλιση των ζωτικών εθνικών συμφερόντων μας είναι η αξιολόγηση της εθνικής ασφάλειάς μας. Σε ένα άναρχο σύστημα, η ανάγκη να αναπτυχθούν στρατηγικές για την προώθηση της ασφάλειας την Ελλάδα είναι υψίστης σημασίας. Ποιοι είναι οι εχθροί του έθνους, οι πραγματικοί ή οι ενδεχόμενοι; Ποια θεωρεί η πολιτική ηγεσία ως τα σημαντικότερα προβλήματα για την ασφάλεια της χώρας; Υπάρχουν, ενδεχομένως, εσωτερικοί κίνδυνοι; Πόσο ισχυρά είναι; Ποια είναι η προοπτική τους για μια μελλοντική επιτυχία; Υπάρχουν εχθρικές προς το έθνος ομάδες στην κοινωνία; Πόσο ισχυρές είναι; Ποιες φαίνονται να είναι οι πιθανότητες επιτυχίας τους;

Επειδή δεν υπάρχει ένδειξη δημοκρατίας στην Ελλάδα, δηλαδή σχέση εντολέα λαού και εντολοδόχου διακυβέρνηση στις πολιτικές αποφάσεις, θα πρέπει για πρώτη φορά ο λαός να μετέχει στην πολιτική απόφαση αυτού του μείζονος εθνικού θέματος της ονομασίας της “Μακεδονίας”. Δεν πρέπει να μπει «ελληνική» συνυπογραφή στην παραχάραξη της ιστορίας και στον εθνικό κίνδυνο της εδαφικής ακεραιότητας της Ελλάδας.

Τα γεγονότα θα αποδείξουν αν οι πολιτικοί, με τη συμμετοχή της κοινωνίας σε αυτή την πολιτική απόφαση, έχουν διορατικότητα, από το μεγάλο αυτό χαρτί που θα παίξουν για την ένταξη των Σκοπίων στο NATO και τις επιλογές που θα επιλέξουν για την τύχη της χώρας μας. Επιλογές που θα επηρεάσουν σημαντικά τα προβλήματα της Μακεδονίας και της εθνικής επικράτειας της πατρίδα μας.

Ο Ν. Λ. Μωραΐτης είναι member of International Hellenic Association (USA)

Καλιφόρνια, U.S.A.

Δημοσιευμένο στις 10 Δεκεμβρίου 2017 στο <https://hellenicnews.com/>